

МИРЈАНА БУЛАТОВИЋ

ПОСЕД

ЉУБАВ

Не тако давно,
двадесет осам
хиљада година
пре Христа,
који је распет јуче,
једна живахна
сибирска веверица
напунила је
свој амбарчић
крај реке Колиме.
Рађали су се
и умирали Руси
хиљаду пута,
и тек су недавно
истраживачи
у плавој дубини
сибирског леда
открили мајушни плод,
из којег су тихо, тихо
дозвали древни живот.
Биљка белих листића
у саксији
дете је које је родила
тридесет хиљада година
стара мајка
кад јој се огромна
љубав одледила.

ВЕСТИ

Ветар улицама разноси старе вести.
Неколико нових запрепастиће свет.
Ко ће кога видети, чути, срести,
ко ће коме зауставити лет,
у чијој ће земљи да груне несрећа нова,
кога ће потрес да нађе, где ће да гори,
чије ће куће сутра остати без крова
– знаћемо, вест ће намах да се створи;
али никад нико јавио не би:
Овим је људима закрчен пут ка себи.

ПРЕЗИМЕ

Тако сам дуго мртва,
а још увек жива,
кажу – невина жртва,
а знам, била сам крива,
незгодно ми је име,
презиме нарочито,
страшили су ме њиме,
трчали за мном кроз жито:
Мала Библија, стани!
Не можеш нам умаћи!
А Библија се зovem.
У Библији ће ме наћи
сви који допринеше
грцању једног века,
кад се чинило просто
пуцати у човека.

ДАЛЕКА, ТОПЛА РУКА ПРАВДЕ

Баш зато,
баш зато што постоје
неразрешена тешка злодела
и што злочинац не испашта
већ живи у свом
гнусном тајанству,
баш зато што је невина жртва
изгубила живот ужаснута,
баш зато,
баш зато после смрти мора
све да се види и зна.
Тако дубоку неправду ће
исправити крилата порота.

ПОСЕД

Ово нису твоје ствари.
Ово су ствари Живота,
издвојене за тебе
из његове
светле и тамне раскоши.

Кад му се свиди,
Живот покупи своје ствари
и ти пребројиш што ти је остало –
кости, кожу, крв.

Једном ће неко и по то доћи,
јер ништа није твоје,
осим сунца и звезда.